

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. B. i L. P.

przeciwko S. Sp. z o.o. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 11 lipca 2019 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt III WSC (...) (III Ca (...))

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym przez pozwanego – S. sp. z o.o. postanowieniem z dnia 19 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w K. ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 42.331 zł oraz odrzucił skargę kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 października 2018 r. (sygn. akt. III Ca (...)).

Sąd Okręgowy zauważył, że pozwany w skardze kasacyjnej jako wartość przedmiotu zaskarżenia wskazał kwotę 113 418 zł. Sąd drugiej instancji zwrócił jednak uwagę, że w rozpoznawanej sprawie powodowie w pozwie wskazali wartość przedmiotu sporu na kwotę 42 330,53 złotych i wartość ta nie była kwestionowana zarówno przez sąd jak i pozwanego. Następnie z uwagi na zaskarżenie wyroku

sądu pierwszej instancji w całości taka sama wartość została wskazana w apelacji jako wartość przedmiotu zaskarżenia.

W konsekwencji, skoro pozwany w skardze kasacyjnej zaskarżył w całości wyrok Sądu drugiej instancji, wartością przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym powinna być wartość przedmiotu sporu, która jest tożsama z wartością przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy ustalił zatem wartość przedmiotu zaskarżenia i stosowanie do poczynionych ustaleń na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego jako niedopuszczalną.

Pozwany zaskarżył w całości ww. postanowienie Sądu Okręgowego zarzucając Sądowi drugiej instancji naruszenie artykułów: 19, 25, 26, 368 § 2, 398² § 1 i 398²¹ k.p.c. przez nieprawidłowe ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 42.331 zł, podczas gdy wartość ta powinna wynosić 113 418 zł i bezzasadne odrzucenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie mogło odnieść zamierzonego rezultatu. Ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia, a następnie wskazanie tej kwoty w skardze kasacyjnej nie może nastąpić w sposób dowolny - bez odniesienia do roszczeń, które zostały objęte rozstrzygnięciem Sądu II instancji. W przypadku sporów o prawa majątkowe jedynie wartość tych roszczeń przy uwzględnieniu zakresu, w którym strona skarży orzeczenie sądu II instancji wyznacza wartość przedmiotu sporu (zaskarżenia) objętego skargą kasacyjną.

Należy mieć także na względzie, że chociaż wartość tych roszczeń wskazuje powód - to na nim spoczywa obowiązek oznaczenia wartości przedmiotu sporu i to już w chwili wnoszenia pozwu (art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.), to jednak oznaczenie to może być zweryfikowane przez sąd i to zarówno z inicjatywy strony przeciwnej, jak też z urzędu.

W rozpoznawanej sprawie, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, powodowie w pozwie oznaczyli wartość przedmiotu sporu na kwotę 42 330,53 zł i wartość ta nie była kwestionowana zarówno przez sąd jak i pozwanego. Kwota ta musi

zatem stanowić punkt wyjścia dla prawidłowego ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym. Mając na względzie, że powództwo zostało oddalone w całości, a wyrok sądu pierwszej instancji został zaskarżony przez powodów w całości i że, wskazali oni w apelacji kwotę 42 330,53 zł jako wartość przedmiotu zaskarżenia, to ta kwota wyznaczała przedmiot rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Konsekwentnie, skoro orzeczenie Sądu drugiej instancji rozstrzygało jedynie co do przedmiotu sporu zgłoszonego przez powodów, a pozwany zaskarżył ten wyrok w całości, to wartość przedmiotu zaskarżenia nie mogła przekraczać kwoty 42 330,53 zł.

W tym stanie rzeczy Sąd drugiej instancji prawidłowo ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia i prawidłowo odrzucił skargę kasacyjną pozwanego jako niedopuszczalną (art. 398² § 1 k.p.c.). Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj